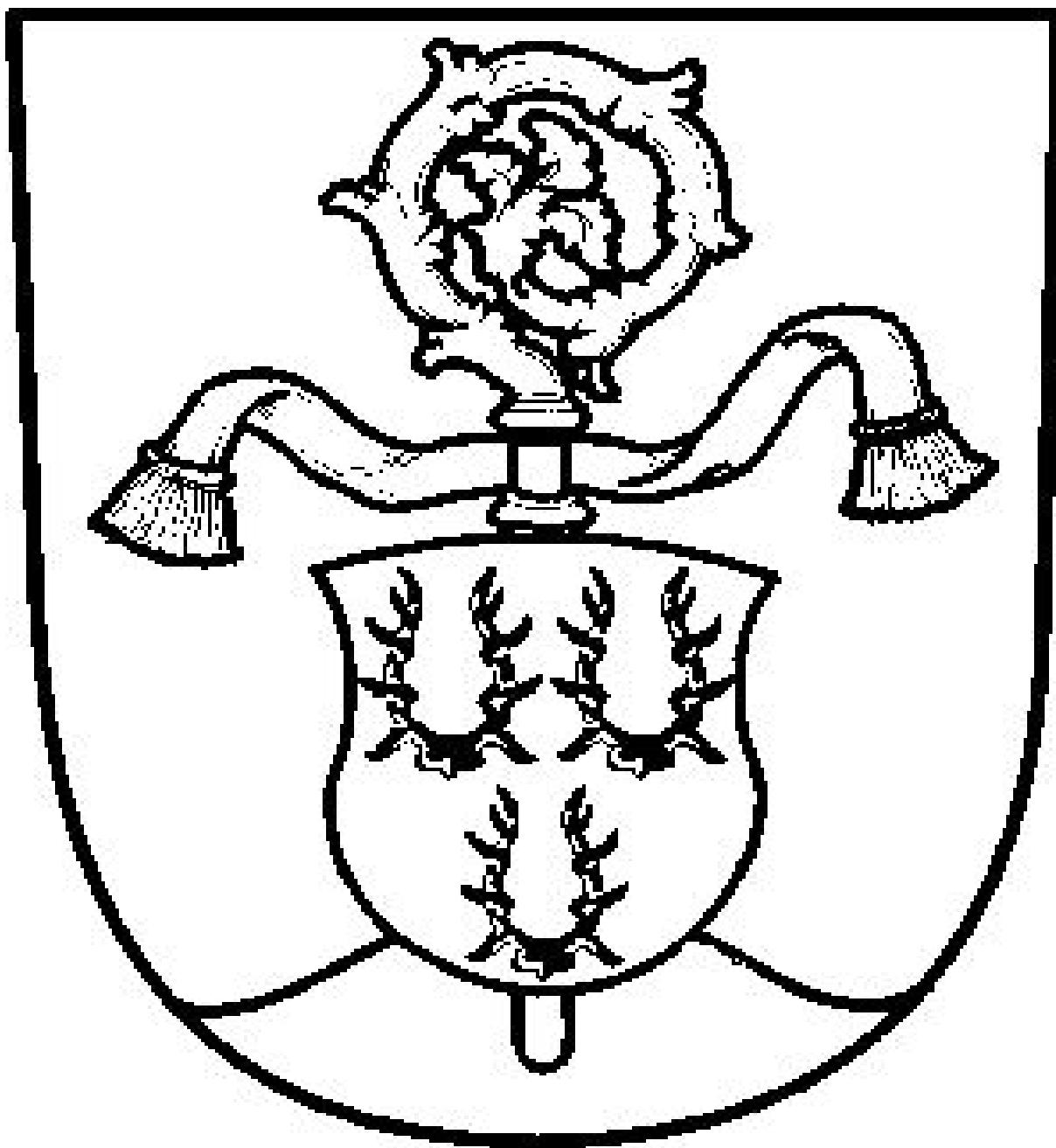

DĚPOLTOVICKÉ LISTY

Číslo 1

2019

Leden - únor

Vydává obec Děpoltovice reg.č. RK 697/99 – 10

Redakce: Jaroslav Kareš

Počet výtisků: 120 ks

Vážení spoluobčané,

Člověk se často snaží vymýšlet originální přání, aby si nakonec uvědomil, že důležité není přání, ale člověk, kterému jej věnujeme. Dovolte nám tedy popřát Vám do nového roku 2019 pevné zdraví, které je základem veškerého života, mnoho štěstí, bez něhož se také v životě neobejdeme, mnoho úspěchů osobních a profesních.

Naše osobní přání je, abychom k sobě byli shovívaví. Žijeme tu společně v naší obci, kde dříve drželi občané mnohem více pospolu. Zkusme na to navázat a ne se neustále zabývat závistí a pomluvami. Vážíme si každého, kdo chce, byť i nezištně, pomoci druhému. Važme si jeden druhého. Všichni jsme „děpoltovičáci“, ti narození dříve a žijící zde mnoho let i ti, kteří jsou tu s námi krátce. Proto přejeme nám všem jen vše dobré.

Dovolte nám ještě jednou poděkovat Vám, všem voličům i zastupitelům obce Děpoltovice za projevenou důvěru, kterou jste v nás vložili. Nesmírně si jí vážíme a je pro nás velice zavazující. Chceme Vás ujistit, že učiníme vše pro to, aby zásadní rozhodnutí orgánu obce, obzvláště při rozhodování zastupitelstva obce, byla přijímána po všeobecné vzájemné diskusi se snahou dospět k dohodě a být vstřícní všem obyvatelům naší obce bez ohledu na to, komu dali ve volbách svůj hlas.

Pevně věříme, že musí být naplněna platnost nepsaného zákona: „Občan zde není pro nás, ale my jsme tady pro občana.“ Občan by měl za námi přicházet s důvěrou a odcházet s pocitem, že jsme mu v rámci platných zákonů a reálných možností vyšli maximálně vstříc. Osobně vynaložíme všechny síly k tomu, aby naše společná obec Děpoltovice byla krásná a rozvíjející se, ale hlavně, aby byla přívětivá ke všem svým občanům, kterým se v ní pak bude dobře žít.

Jiří Štikar – starosta

Štěpánka Luxíková - místostarostka

Být starostou není žádná legrace

Uběhly tři měsíce od komunálních voleb a skoro všude už si zvolili vedení obcí a měst. V České republice je 6 258 obcí a v nich starostů, primátorů, jejich zástupců a uvolněných radních je přibližně 15 000.

Někdy si říkám, že kdybych byl občan krajského města a zvolili mě, klidně bych byl primátorem. Jistě zkušenosti mám, a hlavně magistrát má spoustu úředníků, právníků, ekonomů, kteří by mi jistě kvalifikovaně připravovali podklady pro moje rozhodnutí. Ale být starostou malé obce na Karlovarsku, být na radnici sám s účetní, a mít přitom na krku veškerou odpovědnost za rozhodování obce v samosprávě, ale i státní správě, to bych se nyní skoro bál, možná i proto, že o veřejné správě a důsledcích vydaných rozhodnutí něco málo vím.

Třeba soudní rozhodnutí Nejvyššího soudu jednoznačně říká, že starosta (ale i zastupitel) odpovídá i trestně právně za škodu vzniklou úkonem, který za obec učinil, a nemůže se dovolávat na neznalost zákonů s tím, že není právník. Po novele zákona o obcích naštěstí starostové za vzniklou škodu odpovídají podle zákoníku práce, kde je limit maximálně 4,5 násobek průměrného výdělku v případě škody způsobené nikoliv úmyslně, ale „jen“ nedbalostním jednáním.

I občanský zákoník se dotýká volené samosprávy, starostů a zastupitelů. Konkrétně § 159, kde se povinnost konat vždy s péčí řádného hospodáře vztahuje i na zastupitele, radní, starosty, když obec je považována za právnickou osobu a oni za její orgány. Kdo nemá patřičné vzdělání, schopnosti a zkušenosti, by tak funkci raději přijmout neměl.

Platí i povinnost využívat majetek obce vždy účelně a hospodárně, a když tak postupováno není, hrozí dokonce trestněprávní postih. Být starostou či zastupitelem obce prostě není legrace.

Jaroslav Kareš

Rozpočet obce Děpoltovice na rok 2019

Příjmy

Paragraf	Položka	Název položky	Rozpočet v Kč
0	1111	Daň z příjmu fyzických osob placená plátcí	1 368 000
	1112	Daň z příjmu fyzických osob placená poplatníky	79 000
	1113	Daň z příjmu fyzických osob vybíraná srážkou	110 000
	1121	Daň z příjmu právnických osob	1 137 000
	1211	Daň z přidané hodnoty	2 730 000
	1334	Odvody za odnětí zemědělské půdy	10 000
	1335	Poplatky za odnětí pozemků plnění funkce lesa	10 000
	1340	Poplatek za komunální odpad	300 000
	1341	Poplatek ze psů	10 000
	1342	Poplatek za lázeňský a rekreační pobyt	140 000
	1345	Poplatek z ubytovací kapacity	22 000
	1356	Příjmy úhrad za dobývání nerostů a popl.za geol.	150 000
	1361	Správní poplatky	6 000
	1381	Daň z hazardních her	25 000
	1511	Daň z nemovitosti	800 000
		Celkem	6 897 000
	4112	Přijaté dotace ze státního rozpočtu	80 000
1032		Podpora ostatní prod. činnosti	30 000
3612		Bytové hospodářství	230 000
3613		Nebytové hospodářství	24 000
3632		Pohřebnictví	2 000
3639		Komunální služby a územní rozvoj	170 000
3722		Sběr a odvoz komunálních odpadů	10 000
3725		Využívání a zneškodňování komunálních odpadů	60 000
6171		Činnost místní správy	62 000
Celkem			7 565 000

Výdaje

2212		Silnice	40 000
2219		Ostatní záležitosti pozemních komunikací	1 000 000
2310		Pitná voda	107 000
3113		Základní školy	6 000
3314		Činnosti knihovnické	20 000
3319		Ostatní záležitosti kultury	60 000
3322		Zachování a obnova kulturních památek	300 000
3399		Záležitosti kultury	23 000
3412		Sportovní zařízení v majetku obce	32 000
3419		Ostatní tělovýchovná činnost	80 000
3421		Využití volného času dětí a mládeže	150 000
3612		Bytové hospodářství	356 000
3613		Nebytové hospodářství	88 000

3631		Veřejné osvětlení	220 000
3632		Pohřebnictví	41 500
3635		Územní plánování	300 000
3639		Komunální služby a územní rozvoj	377 000
3721		Sběr a odvoz nebezpečných odpadů	15 000
3722		Sběr a odvoz komunálních odpadů	860 000
3745		Péče o vzhled obcí a veřejnou zeleň	659 000
5212		Ochrana obyvatelstva	10 000
6112		Požární ochrana	62 000
6171		Zastupitelstva obcí	919 000
6171		Činnost místní správy	1 759 500
6320		Pojištění funkčně nespecifikované	80 000
Celkem			7 565 000

ODPADY A OBEC JAKO PŮVODCE ODPADŮ

Brčko

Jednou z věcí, kterým letos odzvonilo, je plastové brčko na jedno použití. Do dvou let by společně s talíři a dalšími umělohmotnými předměty na jedno použití měli zmizet, protože je využijeme jedinkrát, odhodíme a ony nás spolehlivě přežijí někde na skládkách.

Brčko však žádný zákaz nezničí, bude existovat v jiné podobě.

Ostatně je s námi už dlouhé tisíce let a podle znalců stolování patří dokonce mezi nejstarší jídelní náčiní. Nejstarší nalezené brčko bylo vyrobeno ze zlata a lazuritu a pochází z období kolem roku 3 000 před naším letopočtem. Starobylí Sumerové s ním zřejmě pili fermentovaný nápoj podobný pivu. Historikové usuzují, že brčka z o něco méně honosných materiálů se běžně používala už daleko dříve a že si je lidé vyráběli z vydlabaného dřeva, ze stébel nejrůznějších rostlin, stvolů uschlé pšenice, později ze žita. A s tím si vystačili dlouhá staletí, i když v nápojích stébla měkla a ztrácela svou funkci nebo dodávala drinkům nežádoucí pachut'. Takže se velké popularitě netěšila.

To se změnilo v době průmyslové revoluce, kdy vynálezci došla s brčky ze žitných stébel trpělivost. Někdy v 80. letech 19. století popíjel americký vynálezce Marvin C. Stone mátový čaj a znelíbilo se mu, jak chutná po slámě – ostatně v češtině se používá také výraz slámka. A tak vzal jednoduše kus papíru, omotal jej kolem tužky, kterou poté vytáhl, papír slepil a brčko bylo na světě. Svůj vynález posléze vylepšil, papír navoskoval, aby do sebe nevsákl nápoj a aby se lepidlo nerozpustilo v čistých lihovinách. Roku 1888 si své dílo nechal patentovat.

O čtyři desetiletí později jeho vynález vylepšil jistý Joseph B. Friedman ze San Franciska. Prý sledoval, jak jeho malá dcera zápasí s brčkem ponořeným do vysoké sklenice mléčného koktejlu, a tak vymyslel brčko ohebné, jež si patentoval v roce 1937. To se slámky stále vyráběli z voskovaného papíru. Od 60. let jej však vytlačil nový materiál, totiž polypropylen, který byl lehký, pevný, odolný vůči tekutinám a šlo jej použít i v potravinářství. V 70. letech už po papírových brčkách nebylo vidu. Jenže plast v posledních desetiletích dusí planetu, a tak lidé hledají pro jednorázové předměty nové materiály. Pro brčka vlastně staronové: vedle např. bambusu či kovu se opět začínají vyrábět z papíru a lepidla, jejichž kvalita a vlastnosti se však z těmi z konce 19. století nedají srovnávat. A dá se na ně psát, což u plastu nešlo. S brčky ještě bude zábava.

(fejeton Vladana Šíra – Magazín Pátek LN)

Kontroly kotlů a komínů – v otázkách a odpovědích

Koho se revize kotlů týkají?

Všech, kdo mají spalovací zdroje na tuhá paliva (o příkonu 10 až 300 kW) napojených na teplovodní soustavu ústředního vytápění domů, tedy včetně krbových vložek a kamen s výměníkem.

Jak často je nutné mít revizi?

Revize musí být provedena do konce roku 2019 a její životnost je tři roky.

Které palivo je zakázáno zákonem?

Je to například takzvané hnědé uhlí energetické (hruboprach, průmyslové směsi), lignit (méně kvalitní hnědé uhlí), uhelné kaly a proplástky. Nesmí se pálit dřevotříska, překližka, dřevovláknité desky ani další druhy lepeného dřeva. Samozřejmě je zakázáno topit odpadky či plasty.

Kdy hrozí, že přijde kontrola?

Pokud domácnost opakovaně i přes úřední výzvy topí podezřelým palivem, což napoví třeba tmavost kouře či svědectví sousedů.

Jak často musí kontrolovat komín komíník?

Jednou za rok. Kondenzační kotle na plyn jen jednou za dva roky.

Kdo revizi kotlů provádí?

Servisní technik, který byl proškolen přímo výrobcem kotle a má od něj příslušné oprávnění.

Co kontroly zajímá?

Čím lidé topí, jak je uskladněno palivo, zda má kotel revizi, stav komínu, analýza popela.

Co když revizi zanedbám?

Pokuta je až 20 tisíc korun.

Kolik revize stojí?

Cenu si stanovuje technik sám. Nejčastěji se pohybuje mezi 500 až 1 500 korunami.

Co hrozí, když odmítnu inspektory pustit?

Pokuta až 50 tisíc korun.

VALNÁ HROMADA DOBROVOLNÝCH HASIČŮ

Valná hromada Sboru dobrovolných hasičů Děpolťovice se koná v pátek 18. ledna 2019 od 17:00 hod. ve Společenském domě Děpolťovice

Program Valné hromady:

1. Zahájení
2. Volba mandátové a návrhové komise
3. Zpráva o činnosti Sboru dobrovolných hasičů za rok 2018
4. Zpráva revizorů
5. Diskuze
6. Usnesení Valné hromady Sboru dobrovolných hasičů
7. Závěr

III. třída zná rozdělení skupin

Podle umístění v podzimní části soutěže jsou týmy skupin A a B rozděleny do dvou nových skupin, které se představí v jarní části soutěže.

Ve skupině A, ve které budou v sázce dvě postupová místa se představí Sokol Štědrá, Sokol Útvina, Ajax Kolová B, Slávia Krásné Údolí, TJ Potůčky, Sokol Sadov, Slávia Junior a Olympie Hroznětín B. Hrát se bude tradičně dvoukolově a stejně tak tomu bude i ve skupině B, kde se bude hrát o konečné umístění.

V té se představí TJ Stružná, SK Kyselka, SC Stanovice, Budoucnost Otročin, Sokol Hájek, RZ Abertamy, **TJ Děpoltovice B** a TJ Počerny.

A aby týmy v obou skupinách měly o motivaci postaráno, nově budou vypsány finanční odměny vždy pro tři nejlepší týmy z jednotlivých skupin.

Termínová listina OFS Karlovy Vary jaro 2019

Datum	Úřední začátek	Okresní přebor	III. třída
SO 16.03/NE 17.03	15,00	14	1
SO 30.03/NE 31.03	15,00	15	2
SO 06.04/NE 07.04	16.30	16	3
SO 13.04/NE 14.04	17.00	17	4
SO 20.04/NE 21.04	17,00	18	5
SO 27.04/NE 28.04	17,00	19	6
SO 04.05/NE 05.05	17,00	20	7
ST 08.05	17,00		14
SO 11.05/NE 12.05	17,00	21	8
SO 18.05/NE 19.05	17,00	22	9
SO 25.05/NE 26.05	17,00	23	10
SO 01.06/NE 02.06	17,00	24	11
SO 08.06/NE 09.06	17,00	25	12
SO 15.06/NE 16.06	17,00	26	13

Okresní přebor– tabulka podzimní fotbalové části sezony 2018/2019

1.	FK Ajax Kolová	13	10	2	1	45:14	32	0	0
2.	TJ Čechie Dalovice	13	10	1	2	59:15	31	0	0
3.	TJ Slavoj Bečov	13	9	1	3	45:25	28	0	0
4.	KSNP Sedlec	13	9	1	3	40:23	28	0	0
5.	TJ Jiskra Březová	13	8	0	5	53:33	24	0	0
6.	SK Toužim B	13	6	4	3	42:31	22	0	0
7.	TJ Vojkovice	13	6	3	4	29:30	21	0	0
8.	Sokol Pernink	13	5	1	7	43:39	16	0	0
9.	SK Božíčany	13	4	3	6	29:38	15	0	0
10.	TJ Sokol Žlutice B	12	4	2	7	32:54	14	0	0
11.	TJ FK Nejde B	13	2	3	8	28:46	9	0	0
12.	FC Nové Hamry	13	3	0	10	15:58	9	0	0
13.	TJ Děpoltovice	13	2	1	10	26:34	7	0	0
14.	FK Verušičky	13	1	2	10	20:66	5	0	0

III.A třída – tabulka podzimní fotbalové části sezony 2018/2019

								P+	P-
1.	TJ Sokol Sadov	13	9	0	4	60:23	28	0	1
2.	TJ Potůčky	13	10	0	3	45:34	28	2	0
3.	TJ Slávia Junior KV	13	8	0	5	43:25	25	0	1
4.	TJ Počerny	13	7	0	6	31:30	20	1	0
5.	TJ Olympie Hroznětín B	13	7	0	6	27:33	19	2	0
6.	RZ Abertamy	13	5	0	8	29:30	18	0	3
7.	TJ Děpoltovice B	13	5	0	8	29:30	15	1	1
8.	TJ Sokol Hájek	13	1	0	12	17:76	3	0	0

KARLOVY VARY - PRŮMYSLOVÁ ARCHITEKTURA A TECHNICKÉ STAVBY

Městská tržnice

Karlovy Vary, jako jedno z prvních měst Rakouska-Uherska, v roce 1878 otevřely městské jatky na okraji města při řece Ohři v Drahovicích. Plány vypracoval městský inženýr Theodor Zenkner. Rychlý rozvoj města si v roce 1893 vyžádal podstatné rozšíření jatek o dalších osm budov, z nichž některé sloužily také jako tržnice, které zásobovaly lázeňské hotely.

V roce 1903 město rozhodlo zřídit k prodeji masa i ostatních potravin moderní tržnici, kde by produkty zároveň podléhaly přísné hygienické kontrole. Tržnici v letech 1910 – 1912 navrhl vídeňský rodák Franz Drobny (1863 – 1924), městský stavitel a do roku 1913 ředitel stavebního úřadu. Postavila ji firma Rella a Neffe.

Budova na čtvercovém půdorysu je podsklepená s chladírnami a mrazíci boxy, ze všech čtyř stran z ulic vedou široké vchody. Hlavní hala orientovaná východo-západně je trojlodní, 60 metrů dlouhá a 35 metrů široká, Sloupy, obloukové trámy a stropy jsou železobetonové, výška budovy je 15,40 metrů, s věžičkou 22 metrů.

Konstrukce hala se ještě ve stavbě stala cílem exkurze studentů pražské německé techniky jako příklad spolupráce architekta a inženýra. Příčná křídla jsou patrová s podkrovím v mansardě, sloužila jako kanceláře, laboratoře a sklady, prodejní halu osvětlují vysoká okna ve štítech, boční střešní okna a hřebenový světlík. Původní zařízení kromě pódia s prodejními pulty obsahovalo také nádrže na ryby. Dřevěné stánky stávaly také v místě dnešního autobusového nádraží. Tržnice je od roku 1981 zapsaná v seznamu kulturních památek a slouží velkoobchodu potravin.

(citováno z knihy Industriální topografie-Karlovarský kraj)

STRÁNKY DĚTEM

Jáchymov – brána Krušných hor – Pohádky a pověsti

Bílá paní ze stříbrného vrchu

Jednou jedna měšťanka z Jáchymova v noci nemohla spát. Toulala se ztichlým domem a náhodou se podívala z okna. To co uviděla, jí přišlo jako mámení. Vždyť na Stříbrném vrchu září světélka jako okna zámku. A přitom tam mají své boudy jen chudí havíři soustředění kolem štol, které dávají obživu jim i městu. Z čeho tedy tolik světla? Otázka už jí nedala usnout a přemýšlela nad ní i celý den. Nenápadně naslouchala služebnictvu i ve městě ostatním, ale zdálo se, že nikdo jiný světlo nespatriil. V noci schválně nešla spát a koukala na potemnělý Stříbrný vrch. Náhle jakoby odnikud vyšlehlo stříbrné světlo. Snažila se zapamatovat si přesné místo, na kterém se světlo objevilo a zrána, sotva se rozednělo, pospíchala tam, okolo

hornických chatrčí, do hustého lesa. Přišla na malou mýtinu, kde snad kdysi působil uhlíř. Ale potom již dávno nebylo ani stopy. Paní hledala místo, odkud by světlo mohlo vycházet, ale marně. Žádné stopy ohně, žádný otvor do hlubin země, nikde nic. Jen tráva byla zvláště polehlá. V noci však žena opět pozorovala světlo. Pomodlila se tedy ke svaté Barboře, svaté Kateřině i Panně Marii a vyrazila – tentokráte potmě – do lesa.

Na mýtince to stříbrně zářilo a zdálo se jí, že slyší i tichý zpěv. Zvláštní bylo, že celá mýtina byla pokryta plátnem. Zdálo se, že látka září stříbrem a navíc i svitem měsíce a hvězd. Náhle její srdce posedla touha po tolika loktech zvláštní látky. Už se zvedala, že látku pobere. Ale jakýsi hlásek jí zastavil.

Naslouchala šepotu sotva silnějšímu než vítr. Hlásek nabádal, ať není lakotná. Ať vezme jen klůček. A už jí do druhého ucha šeptá jiný hlásek, Až se dotkne plátna, Ať prchá k městu. Ale ať běží jako o život.

Žena učinila přesně podle rad. Ačkoliv měla oči plné stříbrného lesku, chňapnula po nejbližším pruhu plátna a už utíkala. A běžela jako o život. Ona totiž o život běžela opravdu. Sotva se jí totiž prsty dotkly látky, ozval se vysoký, ječivý výkřik. Ač bylo nebe bez mráčku, ozval se hrom, jako by samotný ďábel udeřil do země. Ve strašlivém rachotu se přihnul zuřivý vítr, který ohýbal stromy skoro až k zemi. Žena běžela tak, že se málem ani země nedotýkala. Jen jednou se zdálo, že někdo chytil pláténko v její ruce. Doslova vyletěla z lesa a běžela k Jáchymovu. Přiběhla k rozcestí a sotva se dotkla země za křižovatkou, vše utichlo. Zastavila se a pomaličku se otáčela zpátky k lesu.

Tam mezi stromy stála postava celá bílá. Jen kynula rukou, ať jde žena k ní. Ta se i s látkou v ruce pomaličku a opatrně vydala zpátky. Zblízka viděla, že jde o ženu, která je celá bílá. Jen oči měla černé a temné jako sama noc.

„Máš štěstí, že jsi poslechla dobré rady. Kdybys chtěla vzít více, ďáblové by Tě roztrhali. A kdybys neutíkala až za cestu, dohnala bych Tě já a musela bys Ty nést můj úděl. Sušit prádlo hvězd. Ale protože jsi kterým ses modlíla, ho používáš k dobrým Tvé.“ S těmito slovy kde ze země čněl plátno při svém útěku. modrý plamen. Žena si jej znovu našla a plátno podala bílé paní. Ta vzápětí zmizela, jakoby ji odvál vítr.

vílám a duchu hor za světla poslechla rady těch, ke dojdeš bohatství. Jen hled, ať věcem. A teď vrať, co není bílá paní ukázala na místo, kořen, o který žena roztrhla. Vedle něho ze země vyrostl pečlivě prohlédla místo, aby

Žena spěchala domů do města, které se pozvolna probouzelo do nového dne. U snídaně vše vyprávěla svému muži a společně s ním čekala na noc. Světlo se však neobjevilo. Dalšího dne ráno se společně vypravili do lesa na Stříbrném vrchu poohlédnout se po plamenu. Ten nebyl ve slunečním světle skoro vidět. Muž věděl, že modrý plamen označuje místa ukrytých pokladů. Proto plamínek opatrně prozkoumával. Nehřál, ani nechládl, a když do něho strčil dlaň, plamínek zářil pod ní i nad ní. Vrátili se do města a na Horním úřadě si nechali potvrdit listiny ke kutání. Všichni v kanceláři se smáli, protože to místo každý opustil bez výtěžku. Ale smích je přešel v okamžiku, kdy najatí havíři po několika kopnutích do země narazili na mocnou žílu čistého stříbra.

Manželé rázem zbohatli, ale žena žila a jednala podle přání bílé paní a bohatství používala jen ke konání dobra. Říká se také, že bílá paní prádlo suší na Stříbrném vrchu dodnes. Ale nenašel se nikdo, kdo by ji v jejím údělu vystřídal.

Předvánoční posezení se seniory

Odpoledne třetí adventní neděle 16. prosince patřilo našim seniorům. Na všechny přítomné již čekal slavnostně vyzdobený sál ve Společenském domě Děpolovice, připravené občerstvení a vlídné uvítání panem starostou.

Celé odpoledne v zaplněném sále vládla příjemná atmosféra a vzájemné povídání (však to znáte, když se sejdou staří známi) doplňoval hudebním doprovodem Toník Pech se svojí heligonkou a jeho Old Boys. O přítomné se celou dobu vzorně staral pan starosta s paní místostarostkou.

Nedělní posezení rychle uběhlo, a tak jako má vše svůj začátek, má také svůj konec. Za zvuků melodií vánočních písní jsme se navzájem rozloučili s přáním krásných vánoc, štěstí, pohody a pevného zdraví do nového roku 2019.

Silvestr abstinentů

Mám několik knih se sebranými povídkami a humoreskami Jaroslava Haška, které psal do novin a časopisů v období před vznikem československé republiky. Mnohé z nich se dají svým obsahem přenést do dnešní doby, aniž by ztratily na aktuálnosti.

Nevím, jak se to stalo, že předseda spolku abstinentů Voráček, jeho místopředseda Beck a jednatel Mašek usnesli se, že oslaví Silvestra, ovšem způsobem důstojným zájmů spolku a jeho významu. Vypravovalo se později, že byli přímo vyzváni členy spolku, aby šli do ulic propagovat myšlenku abstinentního hnutí. Členové spolku to sice dnes popírají, ale v policejním protokole, sepsaném s oněmi třemi abstinenty na policejním ředitelství, stojí, že udávají, jak vedení stejnou myšlenkou propagovat své čisté bezalkoholní snahy, vyšli večer, aby přes celou silvestrovskou noc byli apoštoly takového osvětového hesla, jakým je abstinentismus.

Proto velmi vážně, již tenkrát, když vyšli do ulic, ptal se pan předseda Voráček nejbližšího policejního strážníka, kdyby byl tak laskav a řekl mu, kde najde nejvíce a nejhůře opilých. Bylo teprve šest hodin večer.

Strážník se na něho podíval a řekl: „Že se nestydíte, mazat už od rána.“ „Ale račte dovolit!“ „Nic nedovolím, ještě slovo, tak vás předvedu.“ „Tak vám děkuji.“ „Dejte si pozor povídám.“

Abstinenti táhli smutně dál a na rohu Žitné ulice zpozorovali dva muže, kteří vrávorajíc táhli někam do nějakého doupěte alkoholismu, a navrhl, aby šli za nimi.

Nešli za nimi daleko; oni to zpozorovali a dali se na útěk, když dříve odhodili nějaký balík. Kroutě hlavou, otevřel pan Beck balík a uviděl v něm dva páry bot. Mezitím již se shromáždilo kolem plno lidu a jakýsi hranatý muž vzal jednou rukou pana Becka za rukáv, druhou mu šermoval před obličejem a hulákal, že to zná, oni že mají boty, ale když chudák v té zimě ...

Pan Mašek pak slyšel hlas: „Hod' mu jednu,“ a to bylo znamením k jakémusi útoku na tři apoštoly, kteří ustupovali k řadě domů a konečně utekli do jednoho krámu, jehož majitel ochotně zavřel krám, když byli již vevnitř. V každém případě obchodník tázal se, čím může posloužit, než strážník ty lidi rozežene.

Rozhlédli se kolem a ku své hrůze viděli, jak z malých soudků se na ně šklebí nápisy: Čert s rumem, žitná s rumem, slivovice I, slivovice II, obklopovalo je to ze všech stran. „Něco bez alkoholu,“ vyhrkl ze sebe pan Mašek co jednatel. „Za pět nebo za deset?“ tázal se s úsměvem majitel kořalny. „I za deset.“ Nalil všem –

převrátili to do sebe a pan Voráček první projev il jistou pochybnost, zdali v tom nebyl přece jen alkohol.

„Ale co vás to napadá, jakýpak alkohol, to byla jen pravá stará polská kontušovka.“ „Dovolte, ale to je ničemnost.“ „Jakápak ničemnost, kořalo jeden, beztoho už celý den se povalujete po putykách, až za vámi chodí lidé, a teď chcete udělat nějakou výtržnost. To hezky začínáte toho Silvestra, marš ven!“ Vystrčil je rázně z kořalny na ulici, kde se zatím již zástup rozešel.

Předseda spolku abstinentů zapotácel se na chodníku před výčepem lihovin, právě když kolem šel pán s dámou. Slyšel, jak ten pán povídá: „Vidíš, Anna, tenhle opilec, to je nějaký pan Voráček z prvního oddělení naší banky. Býval to dřív takový slušný člověk a teď si vede tak hnusně.“ „Prosím, pane,“ přikročil ustrašeně pan Voráček k němu, „rašte odpustit, pane řediteli, v tom je omyl; naší snahou je naopak tu s přáteli propagovat všude hnutí abstinentů zejména dnes, kdy lidstvo si mylně vykládá oslavu silvestrovskou.

Strážník, který dříve rozháněl zástup lidu před výčepem lihovin, přistoupil k panu Voráčkovi a řekl k němu přísně: „Pozoruji vás všechny již dlouho; žádám vás naposled, abyste nikoho neobtěžovali, nebo se ze své opice vyspíte na pryčně.“

Jako zmoklé slepice odcházeli beze slova, a pan Voráček vykládal svým druhům, že jest to strašný omyl, neboť ten pan ředitel řekl zcela jasně ku strážníkovi o něm: „Ale má ji!“ Šli ulicí za rohem a trochu se jim ta kontušovka vrazila do hlavy, i vykládali si vespolek o nějakých právních omylech a justičních vraždách, když v tom uslyšeli vedle za rohem z jedné restaurace zvuky harmoniky.

„Zde jest jedno takové sídlo, které potíráme,“ řekl jednatel, vysvětlíme jim opatrně, jak se věci mají, jak se z nich pomalu stávají zvířata.“

Vešli dovnitř a dali si přinést láhve sodovky a rozhlédli se kolem. Dvě tři ženy, o kterých si utvořili ihned špatný úsudek, seděly na klíně dvěma chlapíkům, kteří vyhlíželi právě tak, jak stálo v textu písně, kterou právě zpívala celá hospoda sborem: „*Chodí tam frajeři načesání.*“

Když shromáždění přezpívalo, vstal náhle pan Mašek a pevným hlasem, podepřeným o onu kontušovku, řekl: „Dovolte laskavě, ale jste vlastně zvířata.“ Celkem vzato měl pravdu, neboť kdyby byli ti tři abstinenti vrženi v římském cirku šelmám, nebyli by za tak krátkou dobu, co tu pobýli jako apoštolové abstinentismu, tak vyhlíželi.

Bez klobouku, potrhání, jako po zápase s medvědem, s opuchlými tvářemi běželi po tom slavném vyhazovu ulicí dolů a zapadli do jednoho hostince, aby si trochu upravili toaletu. Nalezli tam podobnou společnost, jako před chvílí, a v úzkosti, aby to opět snad tak nedopadlo, aby to na nich nebylo vidět, jaké mají šlechtčné snahy, odpověděli na otázku, co si přejí, že třebas pivo.

Číšník, pěkný svalnatý chlapík, chvíli se radil s hostinským, který za chvíli přišel ke stolu a řekl, že se jim nic nenaleje, protože už jsou pěkně zřízeni.

„V tom jest omyl,“ opakoval své šlechtčné zásady pan Mašek, „naší snahou jest naopak tu s přáteli propagovat všude hnutí abstinentní, zejména dnes, kdy lidstvo ... Nedomluvil, hostinský už ho vzal za límec a vlekl ku dveřím: „Koukejte, ať jste venku! Kazit kšeft si nedám!“ Když byl pan Mašek venku, vrátil se pro pana Becka, a ten šel tedy druhý, po něm šli s číšníkem pro předsedu spolku abstinentů pana Voráčka, který zatím utekl do kuchyně, kde spínal naproti nim ruce a křičel: „To jest, prosím, justiční vražda.“

Ale rozhodně neměli, když už byli venku, jít ještě v tom stavu na policejní ředitelství a tam k inspektorovi jeden přes druhého mluvit a dokazovat s opuchlými tvářemi, bez líměčku, s roztrhanou vestou a kabáty: „Naší snahou jest propagovat všude hnutí abstinentní, my apoštolové nové kultury.“ A tu policejní inspektor řekl ono velké vznešené slovo k strážníkovi, který měl službu: „Dají je všechny za katr, ať se vyspí...“

A dveře separace se otevřely a opět zavřely. Skončena velká tragedie apoštolování a velmi dojemně vypadalo, když ve veselé a bouřné silvestrovské noci probudil se k ránu pan Voráček na pryčně a ze štenic, které rozmazal, vytečkoval na stěně: „Nikdo není prorokem ve vlasti.“

Měl pravdu. Ještě ke všemu dostali všichni tři za týden dopisy od spolku abstinentů, ve kterých se jim stručně sdělovalo, že pro překročení stanov spolku vylučují se navždy. Ve stanovách není totiž nic o kontušovce, rvačkách a pryčně.

Kopřivý – 15.1.1914

Tichá noc slaví 200. narozeniny

Je sice již po vánočních svátcích, ale 29.12 vyšel v MF Dnes článek o vzniku této nádherné písně, že jsem se rozhodl seznámit s ním ve zkrácené verzi i vás.

Ráno na Štědrý den 1818 zjistil Joseph Mohr, pomocný kněz z kostela sv. Mikuláše v Oberndorfu, že myši rozežraly měkké části kostelních varhan a tím je vyřadily z provozu. To byl zásadní problém. V těžkém období po napoleonských válkách, kdy všude vládla obrovská bída, zoufalství a pocit zmaru, by lidé štedrovečerní mši bez hudby považovali za další ránu osudu.

Mohr musel zaimprovizovat. Vzpomněl si na krátkou básničku, kterou napsal před dvěma roky. Její verše slibují útěchu a dávají naději. To přesně teď věřící potřebují aby k básni složil hudbu, která by se dala zahrát na kytaru. Kantor se zavřel ve svém pokoji a během odpoledne napsal jímavou a tklivou melodii, která se k textu, jenž vyjadřuje poselství míru, vyšších ideálů a touhu po harmonii, dokonale hodila. Když pak přátelé na štedrovečerní mši Tichou noc společně zazpívali za doprovodu Gruberovy kytary, lidé v kostele stáli jako uhranutí a měli slzy v očích. Mohr s Gruberem byli spokojeni. Samozřejmě nemohli tušit, že právě vytvořili dílo, které se rozšíří do celého světa.

„Tichá noc, svatá noc, jala lid v blahý klid. Dvě jen srdcí tu v Betlémě bdí, hvězdy při svitu u jeslí dlí, v nichž malé děťátko spí, v nichž malé děťátko spí ...

Mírumilovný, konejšivý text znovu a znovu dojíká a půvab písně působí i po dvou staletích. Během té doby Tichá noc překročila hranice všech kontinentů a sbližuje lidi nezávisle na původu, věku či vyznání. Stala se trvalou součástí Vánoc.

Na západní frontě klid

Jak hluboce Tichá noc na lidi působí a jaký pocit sounáležitosti vzbuzuje se ukázalo o Vánocích 1914. Už pět měsíců zuřila světová válka a na západní frontě za tu dobu padlo nebo bylo zraněno přes milion vojáků. Na Štědrý den nastalo neoficiální, nevyhlášené příměří. Muži v zákopech odložili zbraně, vyrobili provizorní vánoční stromky, vyzdobili své stanoviště a dali se do zpěvu koled.

Po chvíli se nad bojištěm ve čtyřech jazycích vznášela slova písně, kterou všichni znali už od dětství a měli ji spojenou s nejkrásnějším obdobím v roce. V magické atmosféře najednou vylezl ze zákopu první voják, zpíval a kráčel směrem k nepříteli. A za ním další a další. Z jedné strany Němci, z druhé Francouzi, Britové a Belgičané. Setkali se na území nikoho, kde ještě včera svištěly kulky a padaly bomby. Cítili, že prožívají zázrak. Uvědomovali si, kolik toho mají – kromě jedné vánoční písně – společného. Rozdávali si přání, drobné dárky, jídlo, cigarety, kořalku. Na některých místech si zahráli fotbal, jinde společně pohřbívali mrtvé. Došlo i na spontánní výměny zajatců. Účastníci setkání mezi zákopy, kteří nakonec válečná jatka přežili, na ně vzpomínali jako na své nejdojemnější Vánoce. Armádní velitelé takové projevy do budoucna zakázali pod hrozbou trestu smrti.

Hasiči z Děpoltovice vás srdečně zvou na

Sousedskou taneční zábavu

která se koná v sobotu 16. února 2019 od 20:00 hod.

ve Společenském domě Děpoltovice

Hraje skupina Toníka Pecha a jeho Old boys

Vstupné 60 Kč - Bohatá tombola

Obec Děpoltovice vás srdečně zve na akci

POJĎTE S NÁMI DO MASOPUSTNÍHO PRŮVODU

Masopustní průvod se koná v sobotu 2. března 2019 v 15:00 hod.

Sraz masek je ve 14:45 hod. u Společenského domu, kde bude také průvod ukončen